

си както словѣнскитѣ князе, тъй и българскитѣ боляри.²¹⁷ При покорението и разлагането на западната българска държава българскитѣ областни управители и началници на крѣпоститѣ се прѣдавали на византийския императоръ Василий II съ военнитѣ си дружини, съ които по-рано подъ началството на царъ Самуила воювали противъ византийцитѣ.²¹⁸

Данѣкъ. Българскитѣ боляри, както и сръбскитѣ властели, плащали и извѣстенъ данѣкъ, който въ Душановия законикъ се нарича „соѣе“. Прониаритѣ пѣкъ, както видѣхме, събирали отъ своята прония, освѣнъ опрѣдѣления за тѣхъ данѣкъ, но още и по единъ перперъ, който внасяли въ държавната хазна, която тогава била и владѣтелска. Боляринътъ, който не изплащалъ и внасялъ редовно на владѣтеля данѣка си, се наказвалъ съ затворъ.²²⁰ Турскитѣ наслѣдствени областни управители имали сѣщо такива задължения къмъ Султана, на когото внасяли една часть отъ данѣцитѣ, които събирали въ своитѣ области и по неговъ позивъ били длѣжни съ дружинитѣ си да воюватъ противъ вѣншнитѣ неприятели.²²¹

§ 40.

Материално състояние на боляритѣ.

Боляритѣ били най-богатитѣ хора въ старата българска държава и притежавали голѣми пространства земя и цѣли стада добитѣци. Богатството на словѣнитѣ, като земледѣлчески народи, главно се състояло въ земята и

²¹⁷ Responsa, cap. 23.

„ Theoph. I, 764.

²¹⁸ Cedr. II, 465, 469.

²¹⁹ Законик Ст. Душана, чл. 42, 198.

²²⁰ Ibid.

²²¹ Тосковъ Г. Тетовскитѣ паши, Мсб. XI, 404.